

EMMA HAAPANIEMI

NELJÄN VIRRRAN MAA

– ECROS –

EMMA HAAPANIEMI

NELJÄN VIRRRAN MAA

- ECROS -

Kiitos tuestanne kirjan julkaisussa
Kokkolan kaupungin kulttuuripalvelut

© 2025 Emma Haapaniemi
Kansi: Tero Harsunen
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9793-8

SISÄLLYS

Uusi alku?	5
Kiireitä	8
Maastoretki voisi tehdä tehtävänsä	11
Etkö tunnista minua?	12
Kohti metsää	13
Yksin	15
Myyty	16
Kaipuu taivaalle	22
Lisää tietoa	23
Herra Schröbel	25
Mietiskelyä	27
Dimor	28
Katastrofi kotona	30
Murtautuminen	32
Yllätys oven takana	37
Schröbelin kartanossa	39
Olemus vai ystävät	39
Mikä tuo on?	41
Uusi ulkomuoto	43
Meillä on tapaaminen herra Schröbelin kanssa	45
Unelmat vastaan todellisuus	48
Talo kuin labyrintti	48
Jäätä kaikkialla	51
Mukava nähdä Bo!	53
Mitäh?	56
Me tullaan!	57
Paluu Neljän virran maahan	59
Rohkea ratkaisu	70

Takaisin pedoksi	73
Kivuliaasti irti tuskasta	79
Ulos pakkasesta	81
Lämpöä	82
Irti kuutiosta	84
Ecros	86
Nyt, vauhtia!	91
Hiljaisuus	106
Onnistuitteko?	110
Muutoksia	111
Milloin me ollaan?	114
Ai missä vuodessa!?	117
Pääsivätköhän he kotiinsa?	124
Teillä ei ole minkäänlaista oikeutta astua tähän taloon	125
Kartanon katkera omistaja	126
Jotain kummallista tapahtui	130
Marja	132
Toivotaan parasta	138

Siellä, mistä ei näe päivänvaloa. Siellä missä sanaa lämpö ei tunnettu millään tavalla. Sieltä pois pääsee vain harvat. Siellä kylmyys on kuin kahle, joka kietoutuu ympärille eikä päästä irti. Asukkaina ällöttävien otusten kirjo, joita kuitenkin yhdistää yksi asia. Viha. Sinne ei kukaan halunnut joutua.

Ja nyt muiden huolimattomuuden takia, näille kuvaamattoman pahoille otuksille tarjoutui tilaisuus paeta.

Uusi alku?

Lordi Medihol-tapauksen jälkeen Neljän virran maa kuin katosi Mian ja Wilhelmin elämästä. Talli korjattiin tulipalon jäljiltä vakuumatuserahojen avulla.

Samalla myös hajonneet aidat nostettiin taas pystyyn ja hevoset etsittiin metsistä ja niityiltä. Tallin Rölly-poni oli juossut kaupunkiin asti. Osa hevosista löydettiin hieman laihtuneina ja osa taas hieman pyöristyneinä, joten Mian vanhempien oli mietittävä myös jokaisen hevosen ruokinta uudelleen. Vaikka kaikki olikin kesken, Mian vanhemmat pyrkivät aloittamaan tallin toiminnan uudelleen mahdollisimman pian. Hommaa oli paljon mutta nyt vihdoinkin kaikki alkoi olla taas normaalia.

Portaalin valo pimeni kartanosta sen sulkeuduttua taas suojatilaan. Ainoastaan Filia jäi nuorten elämään. Tyttö muutti asumaan Mian perheen luokse. Mia oli kertonut vanhemmilleen Filian olevan kaukainen sukulainen, joka tulee köyhistä oloista.

Koulu jatkui hiihtoloman päätyttyä yhtä uuvuttavana kuin aiemminkin. Joka aamu heidän täytyi herätä aikaisin ja lähteä kouluun. Aluksi Mia ja Wilhelm puhuivat välitunneilla paljonkin Neljän Virran maasta, mutta viikkojen kuluessa sen aikaiset puheenaiheet

siirsivät ajatukset Bo:sta, Fabulasta ja kaikista muista Neljän virran maassa syrjään. Filia saisi aloittaa koulun ensi lukuvuotena, sillä jos hän nyt aloittaisi, hän olisi paljonkin jäljessä muista. Eihän tyttö ollut koskaan käynyt koulua.

Heti asetuttuaan aloilleen Filia halusi oppia ratsastamaan, jotta voisi joskus lähteä Mian ja Wilhelmin mukaan esimerkiksi maastoon tai muuten vain ratsastaa heidän kanssaan. Kun talli oli siinä kunnossa, että siellä pystyi taas pitämään ratsastustunteja, hän aloitti samassa ryhmässä pienten lasten kanssa.

Aluksi se tuntui hieman nöyryyttävältä olla ainoa ikäisensä ryhmässä mutta nopeasti ajatukset noloudesta siirtyivät ratsastukseen.

Ratsastustuntinsa Filia ansaitsi auttamalla tallin töissä. Verrattuna ratsastusaikaan työtä oli paljon ja tyttö kyllä ansaitsi ratsastustuntinsa.

Talvi kääntyi kevääseen. Silloin kun nuoret olivat koulussa, Filia oli yrittänyt opetella lukemaan ja sitä kautta oppia jotain Mian koulukirjoista. Se oli hankalaa, kun kukaan ei ollut sanomassa, menikö hänen lukuyrityksensä oikein vai väärin. Ulkona käydessään tyttö kuuli ensi kerran lintujen laulua ja ihastui luonnon musiikkiin heti.

Yksin ollessaan Filiaa karmi muistikuva sirkuksesta, miksi hän näki sen? Seuraisiko sitä jokin tapahtuma? Ja tyttöhan oli joka arkipäivä monta tuntia yksin, ellei hän mennyt auttamaan Mian äitiä tallille.

Kun lumet olivat sulaneet pois kaikkialta, alkoi Filian elämää häiritä oudot tapahtumat.

Aamulla Mian lähdettyä kouluun, Filia meni tallille täyttämään heinäsäkkejä ja siivoamaan karsinoita. Kaikki alkoi normaaliin tapaan, kunnes kolmannen heinäsäkin kohdalla hän tunsu ihonsa menevän kananlihalle itseksensä. Filia ei keksinyt, miksi? Ajatukset keskeytti värisevä synkkä ääni:

- Palaa luokseni!
- Palaa luokseni!

Vaikka Filia oli yksin heinävarastossa, hänestä tuntui kuin joku olisi kuiskannut hänen korvaansa. Filia haistoi äänen löyhkäävän hengityksen. Se olisi saanut tytön yökkäämään ellei hän olisi ollut niin kauhuissaan. Kuiskauksenakin kutsu oli synkkä. Äänen loputtua myös iho palautui ennalleen. Äänen loppuessa kylmä tuuli värisi vielä sisällä. Filiaa heikotti. Hän joutui hetken ryhdistäytymään, ennen kuin jatkoi hommia.

Vaikka näin kävi ensimmäistä kertaa, ääni kuulosti pelottavalla tavalla tutulta. Filia ajatteli kertoa tästä Mialle heti, kun hän tulisi koulusta.

Kiireitä

Kivet rapisivat kengän pohjassa, kun Mia käveli metsätietä pitkin koulusta kotiin. Koulu oli alkanut kahdeksalta ja loppui vasta kolmelta. Miao ärsytti todella paljon, hän oli saanut kokeista vanhempiensa mielestä varmasti kehoja arvosanoja ja sai varmasti kuulla niistä kotona. Mian mielestä kokeisiin harjoittelu oli silloin turhaa, jos muisti läpikäydyn asian tunneilta. Kokeisiin harjoittellessa meni aina hirveästi aikaa ja tänään hän sai tietää, että tulevan kesän aikana tulisi tehdä projekti kasveista. Koulu ei jätä oppilaita rauhaan edes kesän ajaksi, kuinka ärsyttävää.

Lisäksi Mia oli unohtanut liikuntatunnille tarvittavan kassinsa edellisen tunnin luokkaan, eikä ehtinyt hakea sitä ennen liikuntatuntia ja sai lopulta liikunnasta negatiivisen merkinnän koulun arviointijärjestelmään. Tympääntyneenä Mia potkaisi kävyn tien reunaan. Käpy pomppi pusikkoon suoraan hänen eteensä, josta olisi tulevaisuudessa harmia.

Mian koulumatka ei ole hirveän pitkä, vain muutama kilometri. Hän käveli kotipihaan noin kymmenen minuutin jälkeen. Mia jätti reppunsa, kenkensä ja takkinsa eteiseen ja juoksi yläkertaan vaihtamaan vaatteet. Hänen pitäisi viedä Arembra tarhaan mahdollisimman pian koulun jälkeen. Silloin kun Mia sai Arembran, hän lupasi huolehtia siitä joka päivä. Ketään ei ollut kotona, kaikki taisivat olla tallilla. Miakin käveli tallille vaihdettuaan siistit kouluvaatteet pois.

Päästyään Arembran karsinalle, Mia alkoi vaihtaa sille sopivaa loimea ulkoiluun. Kevään sateiden takia tarhat olivat märkiä, joten loimenkin piti olla vettä pitävä. Mian keskeytti karsinan ovelle juossut hieman hysterisen oloinen Filia. Tytön outoa olemusta Mia ei hoksannut, vain sen, että nyt hän tapasi vihdoinkin jonkun, jolle

purkaa koulun ärsyttäviä aiheita:

– Et usko millainen päivä mulla koulussa oli. Mia aloitti turhautumista äänessään.

– Mä sain miljoonasta kokeesta sellaiset arvosanat, et äiti varmaan ragee ja pakottaa lukemaan alueesta lisää, vaikkei niitä kokeita enää näin myöhään voi uusia eli en ehdi harjoitella Arembran kanssa kesän kisoja varten niin paljon kuin pitäisi, koska äiti pakottaa keskittymään koulunkäyntiin.

Filia luuli vihdoinkin puheenvuoronsa tulleen ja yritti kertoa:

– Minulle sat... Mia kuitenkin ajatuksissaan keskeytti hänet:

– Koulusta tulee nykyään läksyä myös kesäksi, ihan uskomatonta.

Filia yritti kertoa karmeasta kokemuksestaan, muttei saanut oikeita sanoja suustaan.

Mia puolestaan oli saanut laitettua Arembralle loimen ja talutti mustan tamman Filian ohi käytävälle ja ovesta ulos. Kirkkaan siniseen loimeen puettu tamma hypähteli Mian vieressä innostuksensa voimin.

Pihalla sää vaikutti uhkaavalta. Kohta varmaan sataisi. Arembran tarha oli muiden tuntihevosten tarhojen vieressä hieman tallialueen rauhallisemmalla laidalla, jotta hevoset saisivat viettää rauhassa vapaa-aikaansa. Mian perheen talo oli tarhojen takana niin, että heiltä ikkunasta näkee suoraan tarhoille. Tarhan portille saapui Arembran tarhakaveri Lucky. Hevonen hirtahti tervehdyksen nähdessään hyvän ystävänsä tulevan tarhoille. Myös viereisissä tarhoissa olleet hevoset Bella ja Lilli nostivat päänsä heinäkasasta katsoakseen, kuka tuli. Lucky oli vaaleanruskea hieman Arembraa isompi tamma.

Avatessaan portin ja päästäessään Arembran Luckyn luokse Mia katsoi aitauksen pohjaa huokaisten. Hevosten kaviot painuivat pehmeään mutaan. Mia kuvitteli sitä työtä, jonka hän joutuisi tekemään saadakseen kaiken kuran pois hevosen tupsujaloista.

Porttia sulkiessaan Mia tunsu pisaran tipahtavan otsalleen. Taivaalta tippui jo yksittäisiä pisaroita. Toivottavasti ei tulisi enempää.

Filia ei pystynyt rauhoittumaan ajatellessaan aamupäivän tapahtumaa. Hän tunsu käsiensä värisevän edelleen. Filiasta tuntui kuin joku tarkkailisi häntä jatkuvasti. Mian äiti huikkasi:

- Filia. Tyttö kuuli nimensä.

Ääni oli karmivalla tavalla tuttu. Filia yhdisti sen aamulla kuulemaansa ääneen.

- Ei, ei taas. Filia vaikeroi.

Hänelle ei kuitenkaan tullut kylmä, eikä hän haistanut sitä katkua.

- Filia, tulisitko tänne! Tyttö säikähti aluksi, mutta sekuntin myöhemmin tajuttuaan kyseessä olevan Mian äiti, hän riensi nopeasti tämän luokse.

- Mitä? Filia kysyi yrittäen pitää äänensä vakaana.

Seuraavalta ratsastustunnilta yksi taluttaja peruutti, joten voisitko mennä tuuraamaan? Mian äiti kysyi.

- Toki. Filia vastasi lyhyesti.

Sisällään tyttö riemuitsi, hän oli siis jo tarpeeksi taitava opettamaan muita ratsastamaan.

- Ketä minä talutan? Filia kysyi.

- Jussi-niminen poika on tulossa ratsastamaan ja hänen pitäisi ratsastaa Svenillä. Sven on jo valmiina maneesissa, sitä ei siis tarvitse laittaa. Mian äiti selosti.

Filia haki käytävän naulakosta riimunnarun ja käveli maneesiin. Tyttö halusi antaa hyvän vaikutelman maneesissa oleville ihmisille ja vaikuttaa itsevarmalta, mutta kun hän saapui maneesiin, kaikki seuraavan tunnin ponit seisoivat rivissä maneesin keskellä ja mikä pahinta, Filia ei muistanut, kuka poneista oli Sven.

- Anteeksi, kuka poneista on Sven? Hän kysyi ratsastuksen opettajalta.

- Se on tuolla ihan maneesin toisessa päässä. Opettaja ohjeisti.

Hänen pirteästä äänestä kuuli, että tilanne huvitti häntä. Filia hymyili kiitokseksi ja lähti kävelemään ponia kohti. Jussi seiso jo pitämässä kiinni Svenistä.

- Hei! Filia huikkasi pojalle tervehdykseksi ja napsautti riimunnarun pään kiinni Svenin suitsien kuolainrenkaaseen.

“Yksin virtojen risteyksellä eläin seisoi katsellen
veden pintaan piirtynyttä omakuvaansa.
Yksisarvinen menetti palauttaessaan amuletit omille
paikoilleen siipensä ja sarvensa. Näky oli hänestä
surullinen. Ecos ei enää tiennyt, kuka hän oli, koska
siivet ja sarvi olivat tehneet hänestä sen, mikä hän oli.”

Kirjasarjan toinen osa Neljän virran maa – Ecos –
esittelee lukijalle uusia hahmoja ja uusia maailmoja.

9 789528 097938